

Nezvěstná bruslařka

13. únor 1917

Christina Krugerová přitiskla obličej ke sklu a podívala se na ulici pod sebou. Čelní okno bytu její rodiny shlíželo do ulice z prvního patra domu. Po chodníku se procházela obvyklá směsice odpoledních kolemjdoucích v kabátech a kloboucích. V lezavém únorovém chladu kráčeli s taškami a svými dětmi. Přes řeku Hudson a na čtvrti Harlem prosvítaly přes mraky paprsky slunce. Když se mu zachtělo, padal i sníh.

Dvacetiletá Christina otřela zamlžené sklo a přejela nehty po pavučině námrazy. Tak blízko u ledového vzduchu cítila tlak v plicích, to byl vedlejší účinek její nemoci. Tíhu obav však cítila jinde. Šířila se jí kolem žaludku.

Když před dvěma hodinami odešla její mladší sestra Ruth, byla nabalená v mnoha vrstvách starého zimního oblečení a na hlavě měla měkký klobouk. Musela vyřídit nějaké pochůzky, jak své sestře sdělila. A tak Christina, pojmenována po matce, sledovala jako vždy ze stejného okna sestru, jak odchází: Ruth svižně vykročila do kopce po Claremont Avenue, než odbočila na východ, přešla Broadway a zmizela za dřevěnými budovami. Christina dosud hleděla na stejné nároží a čekala, až na scénu přitanečí sestřin modrý kabát, orámovaný oprýskaným nátěrem okenního rámu. Ale kabát se neobjevoval.

To se jí nepodobá, uvažovala Christina. Ne. Ruth právě dokončila střední školu s dobrými známkami a nyní vyučovala na nedělní škole. Bude pryč jen minutku, tak ji sestra ujišťovala s tím svým úsměvem na rtech.

Jen minutku.

Jak se tak dívala ven na padající sníh, napadlo Christinu, že si její sestra možná vyrazila zabruslit. Zaplnil ji pocit nesmírné úlevy. To by dávalo smysl. Christina si v duchu hubovala, že ji to nenapadlo dříve. Ruth milovala bruslení nade všechno na světě a říkala přece, že musí ve městě mimo jiné vyzvednout brusle, které si nechala nabrousit. A také jí vyklouzlo, že se objevil nějaký nový chlapec z Kolumbijské, který se jí líbí. Christině se znovu ulevilo. Nyní, když jsou jejich rodiče v Bostonu, je na bruslení skvělý den. Ruth si dovedla udržet tajemství, to Christina věděla. Ale také věděla, že by ji sestra nenechala dělat si takové starosti. Navíc Ruth na bruslení nebyla oblečena, rozhodně nikoli na bruslení s někým z Kolumbijské. Christina si nemohla vzpomenout na jeho jméno.

Christina se rozkašlala a okno se znovu zamlžilo. Co když se i Ruth zase udělalo zle? Co když leží někde v nemocnici? Christina se oťrásla, nebylo to tak dlouho, kdy se sama z jedné nemocnice vrátila. Nebo ještě hůř, co když Ruth ztratila vědomí a nyní leží někde tam venku na ledovém chodníku? Christina se podívala na hodiny. V tichém pokoji byl slyšet jejich tikot. Co když ji srazil na Broadwayi jeden z těch ohyzdných automobilů? Christina pohlédla zpátky dolů. Stíny pouličních lamp se prodlužovaly jako plameny svíc. V duchu viděla Ruth, jak se usmívá. Tak ji v duchu viděl každý. Christina si nedovedla představit, kde by její sestra mohla být.

Christina zvedla sluchátko telefonu a dvakrát stiskla tlačítko vyzvánění ke spojovateli. Zatímco čekala, až se ozve její hlas, viděla Christina, jak se lidé, kteří před hodinami opustili své domovy, vracejí zpátky, jak krácejí ve vlastních starých šlěpějích. Nato Christinu konečně telefonicky spojili s její druhou sestrou Helen. Byla o tři roky starší a pracovala jako účetní v Mexican Petroleum Company na Broadwayi. Helen upřeně naslouchala malému černému kuželu, který tiskla k uchu. Helen byla velice věčná a praktická

bytosť po otci. Požádala Christinu, aby si vzpomněla na všechno, co jí Ruth říkala, než odešla. Christina jí přerýkala, že Ruth odešla těsně po jedenácté, aby zařídila nějaké nákupy pro matku. Šla do obchodu nechat proplatit šek na pětadvacet dolarů. Zaplatila několik účtů a vrátila se domů, kde předala sestře stvrzenky a naobědvala se. Nato Ruth řekla, že se musí stavit ještě v bance na rohu 125. ulice a Osmé avenue. A chtěla si vyzvednout brusle, které dopoledne nechávala nabrousit.

„Tak to si Ruth šla zabruslit,“ pronesla rychle Helen, která došla okamžitě ke stejnému závěru jako její sestra. Nejspíše na Notlek, Van Cortlandt nebo na kryté kluziště v Saint Nicholas. Po tom ujištění se Christina cítila o něco lépe.

Ale Helen, sotva zavěsila, si sbalila věci a odešla z práce. Vzduch byl mrazivý. Na zemi ležel sněhový poprašek. Helen se konečně ocitla v domovské čtvrti a vydala se po stopách své nejmladší sestry. Jejich rodinná banka, United States Mortgage and Trust Company, byla velká rohová budova se dveřmi z tmavého skla. Byla zavřena. Helen se rozhlédla. Mohl někdo vidět Ruth přicházet s penězi, které se chystala uložit? Stala se obětí loupeže? Helen se rozhlédla kolem sebe po lidech zachumlaných do kabátů. Pokusila se nahlédnout dovnitř do banky. Šlěpěje u dveří se slévaly v jeden nepravidelný tvar.

Poté Helen obešla obchody na Osmé avenue v blízkosti 125. ulice. Zašla do Soamesova textilu, ale tam Ruth nikdo neviděl. Nato potkala souseda Johna Gerbige a vyzpovídala ho přímo na ulici.

„Naposled jsem ji viděl, když zastavila v Gardellově papírnictví,“ odpověděl John a zavrtěl hlavou. Odhadoval, že to bylo někdy po druhé, ale ne o moc později. Helen se vydala ke Gardellovi, ale tam si na Ruth nikdo nepamatoval. A neviděl ji nikdo ani v obchodním domě Keysona. Helen byla zmatena.

O tři bloky dále navštívila Helen obchod Metropolitan Motorcycles v budově číslo 542 na Západní 127. ulici, v jedné z těch divných harlemských ulic, které vedou odnikud a vzápětí protínají další ulici v nečekaném ostrém úhlu. V mapě měla podobu prasklého stehu. Helena zvedla zrak. Byla právě asi jen dva a půl bloku severovýchodně od domova. Zblízka se obchod zdál být

velký a přitažlivý. Dveře se vyjímaly uprostřed mezi dvěma dlouhými okny. Helen viděla černé kovové motocykly vystavené za skleněnými tabulemi, vyzdobenými malovaným písmem. Na obchodě viděla cedule s nápisem BROUŠENÍ BRUSLÍ, a tak Helen zaklepala na dveře. Tenké sklo se zatřásl. Helen se zachvěla. Slunce již zapadlo. Obchod byl zavřen, což Helen v podstatě očekávala, a tak se vydala ulicí zpátky. Na rohu minula obchod s cukrovinkami. Přes okno tam prodávali sladká srdíčka s různými nápisy.

Byly tam taxíky na stanovištích a lidé za okny a Helen se zdálo, že se všichni dívají na ni. Cestou promluvila ještě s několika lidmi. Kdosi na ulici jí sdělil, že viděl dívku v modrém kabátě vycházet z obchodu s motocykly a mřít na východ. Helen se rozzářily oči. Ale proč by Ruth chodila na druhou stranu, pryč od domova? To nedávalo smysl. Nato si uvědomila, že Ruth zamířila pravděpodobně někam na kluziště.

Helen svižně vykročila k venkovnímu kluzišti Notlek na 119. ulici a Riverside. Věděla, že večerní bruslení ještě neskončilo. Helen obešla nízký plot a prohlížela si všechny ty lidi ve vlněných kabátech, jak se odrážejí a krouží kolem dokola. Snažila se zostřit zrak. Viděla ruce pevně spojené nad chladným bílým ledem. Heleniny oči zkoumaly otáčející se, pohyblivé postavy zřetelně se rýsující proti bílému podkladu, ale mezi nimi svoji sestru nezahlédla. V duchu si spílala, že nešla ze všeho nejdříve sem.

Nebe zatím zčernalo a téměř všichni se již vrátili do svých domovů, ležících vysoko i nízko v průzračném ledovém vzduchu. Helen věděla, že i ona musí domů. Ruth byla nejspíše na kluzišti, namlouvala si, ale asi odešla ještě před jejím příchodem. Helen rychle kráčela domů. Představovala si, že vstoupí do bytu a uvidí tam Ruth, jak si ošetřuje fialový oteklý kotník. Helen sestře pořádně vyhubuje a hned se tomu všechny zasmějí a dohodnou se, že jejich otec se nic z toho nesmí dozvědět. Když stále rychlejším tempem kráčela domů, její kroky chřupaly v ledovém škraloupu a ulici již osvětloval zpolovice tmavý měsíc.

Když se Helen vrátila domů, Christina plakala. A tak třiadvacetiletá Helen, která v sobě měla velký kus svého otce, zvedla telefonní sluchátko a požádala

o spojení s panem Alfredem Brownem, právníkem, který byl firemním poradcem Mount Vernonu a partnerem jejího otce v ropném koncernu. Henry totiž řekl svým dcerám, že stane-li se doma cokoli nepravého, mají bez prodlení zavolat právě panu Brownovi. Helena ho informovala o tom, co se stalo, a dvojice se ihned shodla na tom, že bude nejlepší povolat rodiče domů.

Cestou k nim do bytu poslal pan Brown jejich otci telegram. Stálo tam:

RYCHLE SE VRAŤTE DOMŮ, RUTH ZMIZELA.

V bytě se pan Brown snažil dívky uklidnit. Zavolał policii a za přihlížení Helen a Christiny ji zpravil o podrobnostech. Rodiče dorazili domů dalšího dne ráno. Byl svátek svatého Valentýna roku 1917. A hezká, osmnáctiletá Ruth Crugerová byla neznámá.

Byla tam někde venku, ve sněhu.

✱

Ruth Crugerová se culila zpod vysoké záplavy vlasů sčesaných dozadu, ústa roztažena do klidného úsměvu. Měla na sobě hebké bílé šaty a ve vlasech velkou mašli. Ruce měla sevřeny v klíně. Její tmavé oči se skládaly z mnoha maličkých černých puntíků. Jak tak nehybně vyhlížela z titulní strany listu *New York Evening World*, s obličejem rozděleným záhybem v papíru a s ručně psaným jménem „Ruth Crugerová“ pod podobenkou, vypadala jako uzamčena v tom ručně kresleném kudrlinkovém rámečku. Rozhodně z ní vyzařovalo štěstí. Fotografie ve skutečnosti byla záměrně ořezána tak, aby neukazovala více než její obličej. Její otec Henry Cruger se na fotografii upřeně díval, i když to pro něho snadné nebylo. Nikdy by ho ani nenapadlo, že jeho dceru uvidí všichni tak brzy, ve večerním vydání 14. února, mezi zprávami o Německu a světové válce.

Henry byl nevelký a nenáročný muž. Jeho hlavu korunovala pleš lemována dvěma chomáči černých vlasů. Nosil tmavé kulaté brýle a pod nosem měl

knírek prokvetlý šedí. Henry byl účetním auditorem dobrého renomé a měl vlastní kanceláře na nádraží Grand Central Terminal. Předchozího večera právě večerel v Bostonu v hotelu Grand se svojí manželkou, když mu oznámili, že ho čeká dálkový hovor s jeho přítelem panem Brownem. Henry přiložil sluchátko k uchu a pokusil se mezi cinkáním stříbra rozpoznat hlas. Pan Brown mu sdělil slova, která mu nedávala žádný smysl. Henry se přesto přistihl, že přikyvuje a souhlasí. I se svojí ženou okamžitě opustil restauraci a v nula třicet nasedli do vlaku mříčícího do New Yorku.

Později toho rána, již z domova, Henry sám zavolal policii. Přepojili ho na Čtvrté detektivní oddělení a Henry odvyprávěl příběh o zmizení své dcery. Téměř slyšel, jak detektiv na druhém konci telefonní linky škrábe do zápisníku slova jako *modrý kabát a měkký klobouk*. Když Henry skončil, detektiv mu řekl, že policie se s ním brzy spojí. Poté detektiv zavěsil a Henry si pomyslel, že mu určitě zapomněl říci něco důležitého.

Toho dne zůstal Henry doma, zatímco celá jeho rodina sledovala dveře a telefon. Henry se musel soustředit. V příchozí poště nesmírně pečlivě prohledával každou z hranatých obálek se strachem, co by v nich mohl nalézt. Ale nic tam nebylo. Henry musel být silný, už kvůli své rodině. A tak jí říkal samé dobré věci plné naděje. Nakonec se rozhodl, že by si měl najmout soukromého detektiva. Zatímco Henry sahal po opotřebovaném telefonním seznamu pro New York City, jeho dcera Helen tiše z malého bytu vyklouzla.

Henry již předal policii seznam míst, která mohla Ruth navštívit, včetně banky, obchodu s motocykly a papírnictví, u něhož zůstávalo záhadou, co tam Ruth mohla chtít. Takže když oslovil detektivní kancelář, předal jí tytéž informace. Také se pokusil vysvětlit, jaká dívka Ruth vlastně je. Jak je bystrá, že pomáhá v kostele a že se starala o svoji sestru Christinu, když byla nemocná, ale cítil, že všechna ta slova jsou k ničemu. A tak začal raději s čísly a fakty. Šla sem, poté tam, a nato zmizela. Henry zavěsil. Toho odpoledne se do bytu dostavili dva policejní detektivové. Detektiv Lagarenne byl vysoký a měl hnědé vlasy. Jeho kolega McGee měl také tmavé vlasy a vypadal jako Fatty Arbuckle. Když prošli dveřmi, Henry měl srdce až v krku.

Když dorazili detektivové, Helen byla ještě pryč. Chtěla se zeptat ještě v bance a v dalších obchodech, které byly předtím večer zavřeny. V půl jedenácté dopoledne zašla Helen nejdříve do obchodu s motocykly, ale měl ještě zavřeno. Přiblížila se k jeho dveřím a spatřila něco nového. Byla tam přenosná cedule s malou černou ručičkou ukazující dolů. Sledovala ten směr očima a spatřila malé schodiště, které vedlo pod chodník do jakéhosi sklepa, ale bylo zamčeno. Nato zkusila Helen banku. Bylo tam rušno, ale nikdo ani nenahlásil loupež, ani neviděl její sestru. V 12.45 se vrátila do obchodu s motocykly, ale bylo stále zavřeno. Malá černá ručička byla pryč.

Helen se vrátila do obchodu v půl třetí odpoledne. Konečně bylo otevřeno, a tak Helen prošla skleněnými dveřmi. Spatřila muže, který klečel u bicyklu a otáčel těžkým klíčem. Jakmile ji uviděl, vstal. Bylo oblečený v khaki. Usmál se na ni vřelým, trochu zpomaleným úsměvem.

„Ano?“ zeptal se. Hovořil s přízvukem.

Helen mu vysvětlila, že hledá svoji sestru, která si tu minulého dne nechávala nabrousit brusle. Popsala ji, včetně legrační čepice a modrého kabátu.

„Ano,“ odpověděl muž a přikývl. Jeho hlas zněl přerývaně, když hledal správná slova. „Dopoledne tu nechala brusle a odpoledne si pro ně přišla. Zaplatila mi a zase odešla.“

Helenino srdce v jediném okamžiku poskočilo a zase pokleslo.

„Jaké měla boty?“ zeptala se Helen. Muž se podíval na její nohy.

„Jako vy,“ řekl vesele a zvedl oči zpátky k těm jejím.

Helen se ještě zeptala, jestli muž viděl, kterým směrem sestra odešla. Chvilí přemýšlel, snažil se rozpomenout.

„Bylo 13.20. A šla na východ,“ odušil a ukázal rukou tím směrem. Měl snahu jí ještě nějak pomoci, ale Helen se omluvila a poděkovala mu za laskavost. Rychle běžela domů, oznámit to otci. Henry s jejím příchodem pocítil bodnutí znepokojení. Ti dva detektivové – Lagarenne a McGee – právě odešli. Řekli Henrymu, že zatím nemají nic. Zato Helen něco měla. Alespoň směr.

Helen řekla otci o obchodě s motocykly. Henry okamžitě zavolal na Čtvrté oddělení a zanechal vzkaz. Díval se upřeně na svoji silnou dceru. Měla dobrý nápad. Když se vyčerpaně uchýlila do svého pokoje, Henry vyrazil sám ven, aby prohledal prázdné zchátralé budovy kolem 123. a 124. ulice. Jejich čtvrt patřila k těm pěkným, ale ty budovy ve stínech, vklíněné mezi uličkami a třídami, v ní pořád strašily, stále zabíraly místo. Henry slyšel dětský pláč a křik rodičů v podivných jazycích. Nahlížel do temných oken činžovních domů, tu a tam přitom zachytil něčí pohled. Tolik obývaných míst, známých i neznámých, bylo všude po celém městě. Rodiče a děti a psi a nemluvnata, ti všichni jako by vyplňovali každíčkový neviditelný koutek, roztahovali město v nerovných švech. Jak se odpoledne ponořilo do noci, Henry se vydal na cestu domů. Zastavil se na schodišti jejich domu. Jeho oči to táhlo dolů, k zavřeným dveřím od sklepů. Sešel dolů po schodech a vstoupil do podzemí. Nervózně nahlížel do každého černého zákoutí, kde se stěny sbíhaly v černých stínech. Téměř slyšel, jak mu tluče srdce, jak se jeho zvuky odrážejí od studených zdí.

Dalšího dne si Henry oblékl kabát a vydal se na Čtvrté detektivní oddělení na Západní 123. ulici, v blízkosti Manhattan Avenue. Doprovázel ho pan Brown. Henry oznámil detektivům Lagarenneovi a McGeemu, že chce nechat prohledat celou čtvrt a udělat všechno, co jen udělat lze, co se týče publicity. „Chci, abyste prohledali všechny domy kolem dokola,“ dožadoval se.

Nato se Henry zeptal detektivů na toho muže, s nímž jeho dcera mluvila. Na muže od motorek, který má přízvuk. Detektivové mu sdělili, že je to přistěhovalec jménem Alfredo Cocchi. Lagarenne Henryho ujistil, že obchod den předtím osobně prohledal a prošel každý kout a že nenašel vůbec nic. Prohledali dokonce i sklep a komory. Henry trval na tom, aby toho Itala přesto nechali sledovat, ale Lagarenne ho s klidem ubezpečil, že k tomu není žádný důvod. Cocchi je bezúhonný člověk, provozuje svůj tamější podnik už rok a půl, má ženu a děti. Lagarenne Henrymu sdělil, že menší problémy byly s Cocchiho chotí, ale nic více. Henry se zeptal také na banku. Jestli se kolem ní nemohli potloukat nějakí zločinci a čekat na snadné cíle, které by měly v kapsách peníze. Policisté mu odpověděli, že to prověří.

Nastala odmlka, kdy se detektivové podívali jeden na druhého. Nato Lagarenne upřel zrak zpět na Henryho a zeptal se, zda jeho dcera neměla nějaký romantický vztah. Henry zíral skrz oba detektivy, jako by byli vyrobeni ze skla. Naznačovali mu, že se snad nechala unést nějakou milostnou mladickou nerozvážností, a nic víc? Henry se jich přímo zeptal, jak se mohou, co se týče jeho dcery, ptát na něco takového. Henry Cruger hleděl na svět v absolutních pojmech. Představa, že jeho dcera utekla s nějakým mužem, byla pro něho čirý nesmysl.

Poté mu Lagarenne sdělil, že našli první stopu, a zvedl poznámkový blok. Při obchůzce oblasti narazili na taxikáře, který měl ten večer cestu na 127. ulici a Claremont Avenue, jen blok od bytu Crugerových. Tam nabral mladou ženu, která odpovídala novinovému popisu Ruth Crugerové. Henry strnul. Taxikář vypověděl, že ženu naložil blízko Ruthina domova a vysadil ji nedaleko vstupu do podzemní dráhy.

Henry skryl zmatenou hlavu do dlaní. Detektivové ho upozornili, že nemá mluvit s novinami. Byla-li taxikářova slova pravdivá – a poukázali na to, že ona výpověď je dosud nepotvrzená –, hovořilo by to spíše o útěku z domova než o únosu. Musejí proto postupovat opatrně. Ještě nemají vlastně ani jméno toho taxikáře, vysvětlovali detektivové. Henry jim nevěřil.

Henry zuřil, že mu to detektivové neřekli hned. A proto, když mu později toho dne zavolal jeden reportér, rozhodl se na žádost detektivů o zachování mlčení nebrat zřetel. Byla to koneckonců jeho dcera.

„Vzhledem je velmi atraktivní,“ vyložil Henry reportérovi. „Zajímala se více o studia než o společenský život. Doma byla šťastná a spokojená a jsem si jist, že neměla žádný milostný vztah. Právě se snažila zotavit z mírného přetížení, kterému se vystavila během přípravy na zkoušky, jimiž počátkem tohoto měsíce úspěšně absolvovala střední školu. Vyučovala na nedělní škole.“ Nadechl se.

„Nepatří k těm dívkám, které by se zdržovaly mimo domov, aniž by daly rodičům vědět, kde jsou,“ pokračoval Henry. Odskočila si ven pouze vyzvednout „pár bruslí připevněných k páru kožených bot“, uvedl. „Měla na

sobě dlouhý velurový svrchník.“ Opakování těch skutečností působilo na jeho neklidnou mysl jako posilující lék. Uvažoval o člověku, který mu snad pomůže, až si ta slova přečte.

V pátek odpoledne již všichni, kdo četli noviny – nebo se v chladných ulicích města lemovaných tramvajemi a automobily alespoň podívali na jejich titulní stranu –, věděli, že Ruth Crugerová je ta dívka z Harlemu, která zmizela. Titulek v *New York Times* 16. února hlásal: **PODIVNÉ ZMIZENÍ POHLEDNÉ BRUSLAŘKY.** Lidé po celém městě ten příběh četli a vrtěli přitom hlavami. Fotografie mluvila sama za sebe. Když se Henry toho večera konečně vrátil domů z dlouhé obchůzky po ulicích, kde sledoval a studoval každou lidskou tvář, kterou potkal, uslyšel, že jeho žena ve vedlejší místnosti pláče. Musí najít toho taxikáře.

Dalšího dne, v sobotu, přišla do budovy Čtvrtého detektivního oddělení drobná tmavovláska. Kráčela rychle, tělo nastaveno chladu, a za ruku vedla malého chlapce v mohutném kabátě, který mu zakrýval všechno kromě rozšířených očí. V náručí nesla žena uzlíček. Bylo poledne. Vstoupila do budovy a došla k recepci. Odkryla si hlavu a odhalila středně dlouhé vlasy. Poté oznámila, že její jméno je Maria Cocchiová a že její manžel Alfredo, jenž vlastní obchod s motocykly v Harlemu, je nezvěstný.